

Prædiken til 5. søndag efter Helligtrekonger

Matt. 13, 24-30

Man kan godt mærke, at Jesus var tømrer og ikke landmand. I hvert fald ikke en moderne landmand!

I lignelsen om sædemanden, der går op og ned på sin ager og spreder sædekornet ud – så at noget faldt på vejen, andet på klippegrund, igen noget andet blandt tidsler, og noget faldt i god jord og gav stort udbytte – dér er sædemandens ubekymrethed om kornets skæbne både noget mærkeligt og noget selvfølgelig. Og når Jesus selv udlægger lignelsen sådan, at sæden er Guds ord, der spredes ud blandt folk, så bliver det kun endnu mere mærkeligt med denne ubekymrethed. Det er tilsyneladende en selvfølge, at ikke alle får lige meget ud af det.

Ubekymretheden dukker op igen i lignelsen om ukrudtet i hveden – selvfølgelig kommer der ukrudt i hveden, det skal man ikke bekymre sig stort om. Sådan er det bare!

Vi befinder os nok i tiden før pesticidernes indtog.

Umiddelbart tænker vi vel med de lignelser på forskellen mellem mennesker – at nogle tror rigtig meget, nogle tror vist slet ikke på noget, nogle tror på et eller andet ubestemt

meligt. Men der er nok også den betydning på færde, at lignelserne kan tale om os selv, bare om et enkelt menneske. Der er krinkelkroge i mit sind, eller tider og situationer i mit liv, hvor jeg ikke tror ret meget. Og der er nok andre sider i mig, hvor troen er temmelig stærk. Hveden og ukrudtet gror også side om side inden i mig!

Hvordan kan det ses som noget selvfølgelig, noget man ikke skal bekymre sig videre om? Er Guds ord og troen på Gud da ikke noget afgørende, noget der skal feje andre ord og anden tro af banen? Er det da ikke hele kristendommens mening, at vi skal tro på Gud! Og luge den falske tros ukrudt ud i en bestandig kamp, alt hvad vi evner! Jo, sådan er det.

Men der er i lignelserne her en anden pointe, som skal opfanges. Hvis vi har for travlt med at luge den falske tros ukrudt ud – så kunne det måske være, fordi vi ikke tror på, at hveden nok skal klare sig. Der er i lignelsen den pointe, at hveden er stærk, dens grokraft er stærk nok – den vil gro, og den skal nok modnes. Bonden sår sin hvede med tiltro til dens grokraft.

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Og sådan har Gud plantet sit ord midt ind i menneskets verden – med tiltro til, at det nok skal gro og bære frugt – som tro i os.

At tro på Gud, det er en mærkelig ting. Hvordan kan vi små forvirrede, sorgfulde, svage, tvivlende mennesker tro på Gud? Hvordan kan syndige mennesker tro sandt og ægte på Gud? Hvis troen skal have nogen betydning, så må den være så stærk, at den kan bære os både i livets lykke og i livets ulykke – og i livets trummerum.

Hvad er det for en styrke, der ligger i det kristne evangelium om Jesu liv på jorden? Tag Juleevangeliet – der er slet ingen styrke. Tag Påskeevangeliet – korsfæstelsen, angsten og smerten på korset, og døden, for slet ikke at tale om opstandelsen fra de døde – hvor er styrken og storheden henne? At gå ud på torvet og forkynde, at han der blev korsfæstet i fredags – hele byen ved, at han døde i fredags! – at gå ud og sige, at han nu er opstået fra de døde, det er mildt sagt ikke noget stærkt budskab. Ethvert fornuftigt menneske må slå sig på lårene af grin. Kristendommens hovedbudskab er simpelthen helt hen i vejret for en umiddelbar betragtning. Fuldstændig uden styrke og magt. Hvordan kan det så være, at det er magtfuldt budskab alligevel? Hvordan kan det overbevise syndige mennesker, der langt hellere vil tro på noget andet?

Kristendommen er en gåde på det punkt. Uforklarlig. Åbenbaringspræget. Eller hvordan man nu ellers vil sige det. Det var dengang, da Gud blev lille og lagde sin magt

væk, at han gik ind i vores sjæl og tog bolig dér. Guds storhed, skæbnemagten, skaber-magten, almagten, den uudgrundelige majestæt kan man bøje sig for, beundre, frygte, løbe stormløb på med sin spekulation. Beundring og frygt er bare ikke tro, ja, de er langt fra troen.

Men da Gud i Jesu menneskeliv blev lille, ja, og først da han blev helt lille i døden – da opstod han som tro i os. Sådan har de første kristne mennesker beskrevet troens vej. Det er Jesu historie, der er troen for os – ikke vore tanker og holdninger og refleksioner. Det har noget med kærlighedens væsen at gøre – storheden har ikke adgang til menneskets sjæl, det har svagheden og lidenheden.

Jeg tror ikke, det kan forklares helt. Der er noget gådefuldt ved kristendommens tro. En undren, der altid følger med som en skygge. Hvordan går det dog til, at troen på Gud kan være stærk i små, svage mennesker? Det er hvedekornets underfulde grokraft. Ukrudtet kan ikke få bugt med det.

Derfor er der en lethed og frihed i troen. Det er slet ikke mine egne åndelige evner, der tror – det er Jesu liv, der på en mærkelig og dog selvfølgelig måde har taget bolig i mig.

Og skal vi tage lignelsen om ukrudtet i hveden på ordet, så sidder Gud oppe i sin Himmel og ser temmelig ubekymret ned på det. Der er rigelig grokraft i historien om Jesu liv på jorden til, at troen kan spire og vokse i os! Al den tro, vi har brug for. Og hvis Gud er så ubekymret, som Jesus antyder i lignel-

sen her – så skulle vi vel også kunne være det!

Amen.

Ejnar Stobbe
Kragelund

Salmer:
46, 289, 395, 7